

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Cyprii, Protonotarii Constantinopolitani, Chronicon Ecclesiae Graecae

Philippus <Cyprius>

Franeqverae, 1679

22 De Graecorum confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10949

Περὶ τῆς, πῶς ἐξομολογῆνται.

Εἰώθησαν οἱ ὄγενεῖς τῶν Ἑλλήνων ἅπασι, ἢ δις, ἢ τρίς, ἢ τετρακίς
 ἔνιαυτὲ μεταλαμβάνειν τὸ τιμιον σῶμα καὶ αἷμα ἔκκυρις. Ὅμως
 ἐξομολογῆνται πρῶτον τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν πνευματικῶν ἱερεί. (καλεῖ-
 ται δὲ πνευματικὸς ἱερεὺς ὁ τὴν ἐξουσίαν ἔχων ἐξομολογεῖν διὰ τῆς ἰπ-
 σιόσεως.) Ὁ δὲ θέλων ἐξομολογηθῆναι, ἐρχεται πρὸς τὸν πνευματικὸν ἱερέα,
 ὁ δὲ πνευματικὸς ἱερεὺς ἐρωτᾷ ἐκείνον, τί θέλει, ὁ δὲ ἀποκριθεὶς θέλει
 ἐξομολογηθῆναι. Τότε ἱερεὺς σὺν ἐκείνῳ παρεύεται εἰς τὸν ναόν, καὶ ἐν τῷ
 ναῷ καὶ ἰδίαν ἀρχαίαν νεθελεῖν ἐκείνον, λέγων. Ὁρα, ἄγγελος κυ-
 ρίς παρίσταται λαβεῖν τὴν ὁμολογίαν σου ἐκ σώματος σου. καὶ βλέπε μὴ
 σιγῆς τί ἀμάρτημα αἰσχύνῃς ἐνεκα. ὅτι καὶ γὰρ ἀνθρώπος εἰμι ἀμαρ-
 τωλός, ὡς καὶ σύ. Καὶ ἕτως ἀρχεται λέγειν τὰς αὐτῆς ἀμαρτίας ὁ
 ἐξομολογούμενος. τότε πάλιν λέγει ἐκείνῳ ὁ πνευματικὸς. Μνημό-
 νουσον, μή τι ἔλαθες. Ὁ δὲ ἐξομολογούμενος πάλιν συλλογίζεται, καὶ εἰ
 μὲν ἐνθυμηθῆ, τί λέγει, εἰάν δὲ μὴ, λέγει ὅτι ἄδεν ἐνθυμῆται. Τότε
 ὁ πνευματικὸς δίδωσιν ἰπτιμίον, τετίσι, νηστεύειν τσαυτὰς ἡμέρας,
 καὶ ἐλεημοσύνας ποιεῖν. καὶ ἐπειτα βίλογων λέγει. Κατὰ τὴν ἐξουσίαν, ἣν
 ἔδωκεν ὁ Χριστὸς τοῖς ἀποστόλοις αὐτῶν, εἰπὼν ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ
 τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐκατὰ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἔδωκεν
 οἱ ἀπόστολοι τοῖς ἐπισκόποις, Ἐκατὰ τὴν ἐξουσίαν ἔλαβον διὰ τῆς ἐπισκόπε-
 μας, ἔση συγχωρημένον διὰ τῆς πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, Ἐξ ἁγίου πνεύματος.
 ἀμήν. Καὶ μὴ τῶν δικαίων ἡμερῶν σου. Καὶ μὴ ταῦτα ἀναγνώσκει πινὰ πι-
 παγμένην βίβλην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐξομολογηθῆναι, ὁ δὲ ἐξομολογηθεὶς
 εἶα ἵνα χρήματα, ἵνα εὐχεταὶ ὁ ἱερεὺς περὶ αὐτῶν, χαμαὶ, ἢ ἐν ἑνὶ τό-
 πῳ ἐκείνῳ, Ἐξέρχεται, Ἐποιεῖ ὅσα εἶπεν ἐκείνῳ ὁ πνευματικὸς. Ἐὶ ἴαν
 ἔλθῃ ἡ ἑορτή, δεῖ ἐκείνον μεταλαμβάνειν. Πρὸ τῆς μεταλαβεῖν ἐκείνον, ὁ
 ἱερεὺς ἐκείνῳ, ἢ ἄλλῳ ἱερεὺς, ἀναγνώσκει πινὰ βίβλην ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς τῆς ἐξομολογηθῆναι, γονυπέδνται.

Modo confitendi.

Nobiliore inter Græcos bis, ter, quaterve quotannis precioso corpore & sanguine Domini frui consueverunt; confessione tamen, quâ in spiritualis sacerdotis sinum peccata sua effundunt, præmissa. (Spiritualis sacerdotis autem nomine ille gaudet, qui confessiones audiendi potestatem ab episcopo suo adeptus est.) Qui verò confessionem suam reddere vult, is spiritualem illum sacerdotem accedit. Hic illicò, quid expetat sciscitatur. Respondente illo, se confiteri velle; sacerdos illum in templum comitatur, ibique in loco quodam ab hominum frequentia remoto, privatim eum admonere incipit, dicens, Ecce, angelus Domini hîc nobis adit, percepturus confessionem ex ore tuo; cave ergò, ullum peccatum pudoris prætextu reticeas. Quandoquidem & ego homo peccator sum, sicuti & tu. Tum confitens delicta sua enumerat. Cui enumerationi ubi finem imponit, spiritualis ille eadem iterum hoc inculcat: Excute memoriam, annon oblivione aliquid sit prætermisum. Tum confitens iteratò apud animum suum rationes inicit, & si quidem delicti alicujus recordatio in mentem venerit, illud profert; sin minus, nihil amplius occurrere sibi profitetur. Quo facto pœnam aliquam spiritualis illi denunciat, hoc est, injungit illi vel aliquot dierum jejunium, vel eleemosynarum erogationem, illique ultimo loco benedictionem impertiens hunc in modum satur: Ex eâ potestate, quam Christus Apostolis suis concessit, dicens: Quæcunque solveritis in terrâ, & in cœlis soluta erunt; & quam Apostoli episcopis contulerunt, quamque ego ab episcopo meo mihi traditam nactus sum auctoritatem, absolveris, & criminum purus pronnnciaris à Patre, Filio, & Spiritu S. Amen. Et inter justos cernes sortem atque hæreditatem tuam. Posthæc super capite confitentis, consuetam aliquam præcationem recitat. Confitens verò vel humi, vel alio in templi loco nummis aliquot, ut sacerdos scilicet pro ipso preces fundat, relictis abit: injunctorum sibi à spirituali suo, ut in effectum deducantur, benè memor. Quam primum igitur festus aliquis dies incidit, confitens ille ad sacram cœnam tenetur accedere. Antequam verò eam accipiat, sacerdos, sive ille prior, sive alius aliquis, super capite hujus confitentis in genua procumbentis (qui scilicet jam ante confessionem edidit) orationem aliquam legit.